

2. Орисия.

Въвъ люлката тихо младенецътъ спѣше,
изъ стаята плахо кандилце трептѣше,
и мѣсецътъ кротко свѣтѣше отвънъ
надъ морнитѣ кжщи,
грохнали за сънъ.

Майката, убита отъ грижата дневна,
приспала съ молитви рожбата си дребна
и сама съ молитва тиха на уста —
мжкитѣ си всички
вржчи на нощта.

Кандилото трепва. Незнайно отдѣ е,
надъ люлката ярка звѣздица изгрѣя
и трепва въвъ фея хубава катъ блѣнъ;
и втора, и третя
проблѣснаха тамъ.

— Орисниши, дружки! — първата начена: —
богатъ той да бжде; въвъ златна прѣмѣна,
съсь кжщи — палати, имоти безчетъ —
катъ него да нѣма
по цѣлия свѣтъ! —

Майката на сънѣ си търка очитѣ,
и тежко и трудно ѝ дишатъ гърдитѣ:
тя вижда — убита отъ работа, сганъ
богатства на нея
да носи въвъ данъ. . .

— Да бжде той мждъръ — втора проговори:
умътъ му да сбира всичкитѣ простори,
далечни и тайни за простий човѣкъ;
съсь име всемирно
и отъ вѣкъ навѣкъ!